

การศึกษาลักษณะข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาตรีปีที่ 1
หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา และสาขาวิชาดนตรีศึกษา
วิทยาลัยนาฏศิลปลพบุรี

A STUDY OF DEFECTS IN THAI WRITING OF FIRST YEAR UNDERGRADUATE
STUDENTS IN BACHELOR OF EDUCATION PROGRAM IN DRAMA
EDUCATION AND MUSIC EDUCATION OF LOPBURI
COLLEGE OF DRAMATIC ARTS

เปรมปรีย์ โพธิ์ศรีทอง¹

Preampree Posritong¹

*Corresponding author Email : preampreeposritong@gmail.com

(Received : January 15, 2021 ; Revised : February 1, 2021 ; Accepted : April 1, 2021)

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะข้อบกพร่องด้านการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาตรีปีที่ 1 หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา และสาขาวิชาดนตรีศึกษา วิทยาลัยนาฏศิลปลพบุรี ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรีปีที่ 1 หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา และสาขาวิชาดนตรีศึกษา วิทยาลัยนาฏศิลปลพบุรี จำนวน 41 คน ที่ลงทะเบียนรายวิชา 300-12001 ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) งานเขียนวิชาการที่นักศึกษาได้รับมอบหมายในรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร รวมทั้งสิ้น 246 ฉบับ 2) เครื่องหมายที่ผู้วิจัยกำหนดขึ้นเพื่อใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล และ 3) ผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์ในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อแบ่งลักษณะข้อบกพร่องที่ตรวจพบสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ

ผลการศึกษวิจัยพบว่า ลักษณะข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย รวมทั้งสิ้น 651 ครั้ง ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยที่พบมากที่สุด คือ ข้อบกพร่องด้านอักขรวิธี จำนวน 516 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 79.26 รองลงมาคือ ข้อบกพร่องด้านการใช้ภาษา จำนวน 77 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 11.83 และข้อบกพร่องที่พบน้อยที่สุดคือ ข้อบกพร่องด้านการใช้คำ จำนวน 58 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 8.91 สาเหตุที่ทำให้เกิดข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ในด้านอักขรวิธี นักศึกษาขาดความแม่นยำและขาดการคำนึงถึงหลักการใช้อยู่ขณะ สละ วรรณยุกต์ ตัวารันต์ที่ถูกต้อง ด้านการใช้คำ นักศึกษาไม่ทราบหลักการใช้ลักษณนามและอักษรย่อที่ถูกต้อง ขาดประสบการณ์ในการเลือกใช้คำให้สอดคล้องกับเนื้อความ และด้านการใช้ภาษา นักศึกษาไม่ทราบหลักการใช้ระดับภาษาที่ถูกต้อง ใช้คำมากเกินไปจนความจำเป็น หรือประโยคที่สื่อความหมายได้หลายอย่าง เขียนประโยคไม่จบความหรือขาดความ

คำสำคัญ : ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย, สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา, สาขาวิชาดนตรีศึกษา

¹อาจารย์ประจำ ภาควิชาศึกษาทั่วไป วิทยาลัยนาฏศิลปลพบุรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์, Teacher., Department of General Education, Lopburi College of Dramatic Arts, Bunditpatanasilpa Institute

Abstract

The objectives of the research were : the purpose of this research was to study the deficiencies in Thai writing of the first year undergraduate students of the Bachelor of Education program in Drama Education and Music Education Lopburi College of Dramatic Arts. The research population consisted of first-year undergraduate students in the Bachelor of Education program in Drama Education and Music Education College of Dramatic Arts, Lopburi, 41 students registered for courses 300-12001 Thai for Communication, semester 1, academic year 2020. The research instruments were 1) academic writing assignments assigned by students in the Thai language for communication course, a total of 246 issues, 2) markers set by the researcher for use in data analysis and 3) the researcher sets criteria for analyzing the data to classify the characteristics of the detected defects. The statistics used in the data analysis were frequency values, percentage values.

The research findings were as follows : characteristics of defects in Thai writing, a total of 651 times. The most common deficiencies in Thai writing were : there were 516 errors in typography or 79.26%, followed by language usage errors of 77 times or 11.83 percent and the least common defects were faults in the use of words 58 times or 8.91%. Causes of defects in writing Thai language in typographical aspect, The students lacked accuracy and lacked consideration of the principles of correct use of consonants, vowels, tonal and orthography. Regarding the use of words, the students did not know the correct use of classifiers and abbreviations, lack of experience in choosing words that were consistent with the text and the use of language, students do not know the principles of using the correct language level, use more words than necessary or sentences that can convey many meanings, write sentences that do not finish or lack.

Keywords : Defects in Thai Writing, Drama Education, Music Education

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การเขียนเป็นทักษะสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในการติดต่อสื่อสาร เพราะการเขียนเป็นลายลักษณ์อักษรและเป็นหลักฐานสำคัญที่สร้างความน่าเชื่อถือได้ดีกว่าการพูด การสื่อความรู้ ความคิด ความรู้สึกประสบการณ์และความต้องการของผู้เขียน โดยการถ่ายทอดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อสื่อให้ผู้อ่านรับรู้และเข้าใจ ทักษะการเขียนนั้นถือเป็นทักษะที่มีความซับซ้อน เพราะผู้เขียนต้องมีความรู้และสั่งสมประสบการณ์ไว้มาก ดังที่นิพนธ์ ทิพย์ศรีนิมิต (2544) กล่าวว่า การเขียนเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ ความเป็นศาสตร์ของการเขียนอยู่ที่การมีกฎเกณฑ์หรือไวยากรณ์ซึ่งสามารถเรียนรู้และฝึกฝนได้ ส่วนด้านความเป็นศิลป์คือความประณีตในการเลือกสรรถ้อยคำมาใช้เพื่อสื่อความหมาย การรู้จักเลือกใช้ถ้อยคำ สำนวน โวหาร และลีลาต่างๆ ล้วนก่อให้เกิดความงามขึ้นในภาษาเขียนและทำให้ภาษาเขียนแตกต่างจากภาษาพูด

การเขียนสามารถใช้เป็นหลักฐานสำคัญในการทำงานของเราได้เป็นอย่างดี ปัจจุบันที่มีการติดต่อสื่อสารกันอย่างไร้พรมแดนดังเช่นปัจจุบันนี้จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องพัฒนาความสามารถในการใช้ทักษะการสื่อสารให้มีประสิทธิภาพอย่างสูงสุดและเต็มศักยภาพเพื่อให้ทันต่อความเจริญก้าวหน้าที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ผู้ที่มีความสามารถในการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพเท่านั้น จึงจะสามารถประสบความสำเร็จในชีวิตได้เป็นอย่างดี ดังนั้น

การเขียนที่มีประสิทธิภาพที่สามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งโดยเฉพาะในวัยเรียน

ทักษะการเขียนเป็นหนึ่งในทักษะของภาษาไทยที่สำคัญอย่างยิ่ง การเขียนเป็นรากฐานสำคัญของการศึกษา จำเป็นต้องอาศัยการเขียนเพื่อบันทึกและรวบรวมข้อมูล ผู้เรียนจะประสบความสำเร็จในการเรียนแต่ละรายวิชาได้มากน้อยเพียงใดนั้น ส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับความสามารถในการเขียนของนักเรียนนักศึกษา โดยผู้เรียนจะต้องเรียบเรียงความรู้และความคิด รวมทั้งข้อมูลต่างๆ ของตนเองออกมาเพื่อสื่อความหมายและทำความเข้าใจกับผู้อื่น (กรรณิการ์ พวงเกษม, 2534 : 20) การเรียนในระดับอุดมศึกษานับว่าทักษะการเขียนมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งต่อการศึกษาระดับชั้น เนื่องจากผู้เรียนจะต้องใช้ทักษะการเขียนเป็นเครื่องมือในการแสดงความรู้และความคิดเห็นต่าง ๆ ที่ได้รับมอบหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่น การเขียนบทความ รายงานทางวิชาการ การเขียนตอบข้อสอบแบบอัตนัย เป็นต้น ดังนั้นผู้เรียนจึงต้องเขียนให้ถูกต้องตามอักขรวิธี ถ้าหากเขียนผิดพลาดจะทำให้ความหมายเปลี่ยนไป ผู้สื่อและผู้รับไม่สามารถสื่อความหมายให้ตรงกันได้ ด้วยเหตุนี้ทักษะการเขียนจึงเป็นทักษะที่ต้องใช้ความพยายามอย่างต่อเนื่อง ซึ่งมีความซับซ้อนมากกว่าทักษะอื่นๆ การที่จะต้องฝึกให้ผู้เรียนใช้ภาษาให้ถูกต้อง ให้ดีจะต้องอาศัยเวลา และการฝึกฝนอย่างเพียงพอเป็นส่วนสำคัญที่จะทำให้มีทักษะเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ผู้วิจัยเป็นผู้สอนรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ได้สังเกตการเขียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรีปีที่ 1 หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา และสาขาวิชาดนตรีศึกษา พบว่า นักศึกษาจำนวนมากมีข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย จึงมีแนวคิดที่จะแก้ปัญหาการเขียนของนักศึกษา โดยจำเป็นต้องศึกษาลักษณะข้อบกพร่องการเขียนของนักศึกษาก่อนว่ามีข้อบกพร่องด้านใดบ้าง ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาข้อบกพร่องด้านการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาตรีปีที่ 1 หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา และสาขาวิชาดนตรีศึกษา วิทยาลัยนาฏศิลปบุรี ด้วยเห็นว่าเป็นความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะจะช่วยให้ได้ทราบว่าวางแผนการจัดการศึกษาอย่างไร เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ให้มากที่สุด และเป็นไปตามความสามารถของผู้เรียน ผลการวิจัยครั้งนี้จะเป็นแนวทางให้ผู้สอนตระหนักถึงระดับความสามารถในการเขียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ซึ่งจะนำไปสู่การปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาไทยให้ดียิ่งขึ้น อันจะส่งผลให้ผู้เรียนมีทักษะการเขียนที่มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาลักษณะข้อบกพร่องด้านการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาตรีปีที่ 1 หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา และสาขาวิชาดนตรีศึกษา วิทยาลัยนาฏศิลปบุรี

กรอบแนวคิดการวิจัย

ในการวิเคราะห์ข้อบกพร่องการเขียนภาษาไทย ผู้วิจัยปรับปรุงจากแนวทางและแนวคิดการวิเคราะห์ข้อบกพร่องของไซลรี ปราโมช ณ อยุธยา (2519) นำมาใช้ในการวิเคราะห์ 3 ด้าน คือ 1. ข้อบกพร่องด้านอักขรวิธี 2. ข้อบกพร่องด้านการใช้คำ และ 3. ข้อบกพร่องด้านการใช้ภาษา

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรีปีที่ 1 หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา และสาขาวิชาดนตรีศึกษา วิทยาลัยนาฏศิลปบุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 41 คน ที่ลงทะเบียนในรายวิชา 300-12001 ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยแบ่งเครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลออกเป็น เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล และเครื่องมือที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล มีรายละเอียด ดังนี้

1. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

งานเขียนวิชาการที่นักศึกษาได้รับมอบหมายในรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ได้แก่ การเขียนแนะนำตัวเอง การเขียนบรรยาย พรรณนา บทวิจารณ์ บทความแสดงความคิดเห็น บทความวิเคราะห์ และการเขียนสารคดี รวมทั้งสิ้น 246 ฉบับ

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยปรับปรุงจากแนวทางและแนวคิดของภณิดา จิตนุกูล (2550) ในการกำหนดเครื่องหมายต่าง ๆ ที่ใช้เป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์ ดังนี้

เครื่องหมายกากบาท ใช้ขีดเส้นข้อความที่เป็นข้อบกพร่องด้านอักขรวิธี

เครื่องหมายกากบาทวงกลมใช้แสดงบนคำหรือข้อความที่ควรตัดออก

ที่ไม่ควรใช้

เครื่องหมายกากบาทในกล่องใช้แสดงบนคำหรือข้อความ

เครื่องหมายเท่ากับ ใช้แสดงบนคำหรือข้อความที่เป็นภาษาพูด

เครื่องหมายเชื่อมคำหรือข้อความให้ชิดติดกัน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. รวบรวมข้อมูลงานเขียนภาษาไทยจากแบบฝึกหัดวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาระดับปริญญาตรีปีที่ 1 หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา และสาขาวิชาดนตรีศึกษา วิทยาลัยนาฏศิลปบุรี จำนวน 246 ฉบับ

2. กำหนดเกณฑ์ในการวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ดังนี้

2.1 ข้อบกพร่องด้านอักขรวิธี

การใช้พยัญชนะ

การใช้สระ

การใช้วรรณยุกต์

การใช้ตัวการันต์

การใช้วรรคตอน

2.2 ข้อบกพร่องด้านการใช้คำ

การใช้คำผิดความหมาย

การใช้ลักษณะนาม

การใช้คำไม่สุภาพ

การใช้คำย่อ

2.3 ข้อบกพร่องด้านการใช้ภาษา

การใช้ภาษาพูดในงานเขียนวิชาการ

การใช้ภาษาไม่กระชับ

การใช้ภาษาไม่สละสลวย

3. นำข้อมูลมาคัดแยกตามลักษณะข้อบกพร่องตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์หาค่าความถี่และค่าร้อยละของข้อบกพร่องแต่ละลักษณะเพื่อใหทราบว่ามีข้อบกพร่องในลักษณะใดมากที่สุด และวิเคราะห์สาเหตุที่ทำให้เกิดข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย
2. นำเสนอผลการวิจัยด้วยวิธีพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive Analysis) และเสนอข้อมูลสถิติ ค่าร้อยละในรูปแบบตาราง

ผลการวิจัย

ลักษณะข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาตรีปีที่ 1 หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต วิทยาลัยนาฏศิลปบุรี ปีการศึกษา 2563 และการวิเคราะห์สาเหตุที่ทำให้เกิดข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย สรุปได้ดังนี้

1. **ลักษณะข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย พบว่า** ลักษณะข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยรวมทั้งสิ้น 651 ครั้ง ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยที่พบมากที่สุด คือ ข้อบกพร่องด้านอักขรวิธี จำนวน 516 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 79.26 รองลงมาคือ ข้อบกพร่องด้านการใช้ภาษา จำนวน 77 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 11.83 และข้อบกพร่องที่พบน้อยที่สุดคือ ข้อบกพร่องด้านการใช้คำ จำนวน 58 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 8.91

2. **ข้อบกพร่องด้านอักขรวิธี พบว่า** ข้อบกพร่องด้านอักขรวิธีรวมทั้งสิ้น 516 ครั้ง ข้อบกพร่องด้านอักขรวิธีที่พบมากที่สุดคือ การใช้วรรณยุกต์ จำนวน 136 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 26.36 รองลงมาคือ การใช้พยัญชนะ จำนวน 128 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 24.81 และข้อบกพร่องที่พบน้อยที่สุดคือ การใช้สระ จำนวน 67 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 12.98

3. **ข้อบกพร่องด้านการใช้คำ พบว่า** ข้อบกพร่องด้านการใช้คำรวมทั้งสิ้น 58 ครั้ง ข้อบกพร่องด้านการใช้คำที่พบมากที่สุดคือ การใช้คำผิดความหมาย จำนวน 28 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 48.28 รองลงมาคือ การใช้คำย่อ จำนวน 19 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 32.76 และข้อบกพร่องที่พบน้อยที่สุดคือ การใช้คำไม่สุภาพ จำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.45

4. **ข้อบกพร่องด้านการใช้ภาษา พบว่า** ข้อบกพร่องด้านการใช้ภาษารวมทั้งสิ้น 77 ครั้ง ข้อบกพร่องด้านการใช้ภาษาที่พบมากที่สุดคือ การใช้ภาษาไม่สละสลวย จำนวน 34 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 44.16 รองลงมาคือ การใช้ภาษาพูดในงานเขียนวิชาการ จำนวน 24 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 31.17 และข้อบกพร่องที่พบน้อยที่สุดคือ การใช้ภาษาไม่กระชับ จำนวน 19 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 24.68

การวิเคราะห์สาเหตุที่ทำให้เกิดข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย

1. **ข้อบกพร่องด้านอักขรวิธี** นักศึกษาขาดความแม่นยำในการเลือกใช้ มีความสับสนและขาดการคำนึงถึงหลักการใช้พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ตัวการันต์ และการใช้วรรคตอนที่ถูกต้อง

2. **ข้อบกพร่องด้านการใช้คำ** นักศึกษาไม่ทราบหลักการใช้ลักษณนาม อักษรย่อที่ถูกต้อง ขาดประสบการณ์ในการเลือกใช้คำให้สอดคล้องกับเนื้อความในประโยค และการได้รับอิทธิพลของภาษาถิ่นหรือภาษาปากที่ใช้ในชีวิตประจำวัน รวมถึงข้อบกพร่องเกิดจากนักศึกษาไม่ทราบหลักการในการเขียนงานเขียนวิชาการที่ถูกต้อง โดยการเขียนคำให้สั้นลง หรือการใช้อักษรเพื่อความสะดวกและความรวดเร็วในการ

3. **ข้อบกพร่องด้านการใช้ภาษา** นักศึกษาไม่ทราบหลักการเลือกใช้ระดับภาษาที่ถูกต้อง ขาดประสบการณ์ในการเลือกใช้คำ ใช้คำมากเกินไปจนความจำเป็น และนักศึกษาที่ไม่สามารถเลือกใช้คำที่สื่อความหมายที่นักศึกษาต้องการได้ เช่น การใช้คำที่มีความหมายกว้าง หรือประโยคที่สื่อความหมายได้หลายอย่างเขียนประโยคไม่จบความหรือขาดความ

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการศึกษาลักษณะข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาตรีปีที่ 1 หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต วิทยาลัยนาฏศิลปบุรี ปีการศึกษา 2563 พบว่ามีประเด็นที่ควรพิจารณา ดังนี้

1. ข้อบกพร่องด้านอักขรวิธี เป็นข้อบกพร่องที่พบมากที่สุด จำนวน 516 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 79.26 โดยเฉพาะการใช้พยัญชนะและวรรณยุกต์ พบว่า นักศึกษาเขียนพยัญชนะผิดจาก ร เป็น ล เช่นคำว่า เรื่อยๆ เขียนผิดเป็น เลื่อนๆ รำลึก เขียนผิดเป็น ลำลึก การเขียนพยัญชนะ ศ เป็น ส เช่นคำว่า บรรยากาศ เขียนผิดเป็น บรรยากาส เบญจเพส เขียนผิดเป็น เบญจเทศ เป็นต้น การใช้ตัวการ์ตูน เช่น ผุ่งสัตว์ เขียนผิดเป็น ผุ่งสัตว์ เหตุการณ์ เขียนผิดเป็น เหตุการ คำเหล่านี้มีใช้บ่อย แต่ นักศึกษาขาดความแม่นยำด้านการสะกดคำและขาดการสืบค้นข้อมูลว่าคำนั้น ควรจะเขียนอย่างไรจึงจะถูกต้อง สอดคล้องกับงานวิจัยของภิญญา จิตนุกูล (2550) วิจัยเรื่องลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ปีที่ 1 มหาวิทยาลัย เทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา ปการศึกษา 2550 พบว่า ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยเรียงลำดับจากมากไปน้อยได้แก่ การใช้คำ การใช้รูปแบบการเขียน และการใช้โครงสร้างของประโยค และชนิก คำพุ่มและนworคำเมือง (2551) วิจัยเรื่องการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ พบว่า ลักษณะข้อบกพร่องที่พบมากที่สุดคือใช้พยัญชนะผิด รองลงมาคือใช้สระผิด รองลงมาคือใช้ตัวการ์ตูนผิด และที่พบน้อยที่สุดคือใช้วรรณยุกต์ผิด สอดคล้องกับงานวิจัยของวันชัย แก้วหนูนวล และภัทร์ธรา นลองเดช (2561) วิจัยเรื่องลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาไทย : กรณีศึกษาการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ พบว่า ข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุด คือ การสะกดคำผิด ส่วนข้อผิดพลาดที่พบน้อย รองลงมา คือ การเว้นวรรค การใช้ผิดรูปแบบการเขียนงาน การใช้คำ ฟุ่มเฟือย การใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน การใช้ประโยคไม่สมบูรณ์ การใช้ประโยคที่เรียงคำหรือกลุ่มคำผิดตำแหน่ง และการใช้ประโยคที่เป็นสำนวนภาษาต่างประเทศ ตามลำดับ และธนุ ทดแทนคุณ และปวีณา จันทรสุวรรณ (2558) วิจัยเรื่อง ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย : กรณีศึกษานักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุวรรณภูมิ ศูนย์นนทบุรี พบว่า ข้อบกพร่องในการใช้คำด้านสะกดคำ เพราะใช้พยัญชนะหรือสระผิด รองลงมาได้แก่ข้อบกพร่องด้านการใช้คำ ด้านการวางวรรณยุกต์ผิดที่ และลักษณะที่พบน้อยที่สุดคือการใช้ภาษาที่ไม่เป็นแบบแผน ด้านภาษาผิดระดับ การใช้สำนวนผิดความหมาย และการใช้ลักษณนามไม่ถูกต้อง

2. ข้อบกพร่องด้านภาษา ปัญหาที่ควรพิจารณาคือ การใช้ภาษาไม่สละสลวย การใช้ภาษาพูดในงานเขียนวิชาการ เนื่องจากพบข้อบกพร่องเป็นจำนวนมาก การใช้ภาษาไม่สละสลวย เช่น “ฉันได้เห็นความธรรมชาติ และความอุดมสมบูรณ์ของป่าไม้ เห็นท้องฟ้าที่สดใส เห็นและรู้สึกสบายตาสบายใจ และได้เห็นสัตว์ป่าที่สมบูรณ์ แข็งแรง” และ การใช้ภาษาพูดในงานเขียนวิชาการ เช่นคำว่า เป็นคนเฟรนด์ลี่ เป็นลูกสาวคนเดียว แสดงให้เห็นว่านักศึกษา ขาดความรู้ความเข้าใจเรื่องระดับของภาษา ขาดทัศนคติที่ดีต่อการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้องเหมาะสม ทั้งที่นักศึกษาทราบดีว่างานเขียนวิชาการควรใช้ภาษาระดับทางการ แต่กลับใช้คำระดับภาษาพูดในการเขียน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

ผลการศึกษายังพบว่า ลักษณะข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย รวมทั้งสิ้น 651 ครั้ง ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยที่พบมากที่สุด คือ ข้อบกพร่องด้านอักขรวิธี จำนวน 516 ครั้ง ข้อบกพร่องด้านการใช้ภาษา จำนวน 77 ครั้ง และข้อบกพร่องที่พบน้อยที่สุดคือ ข้อบกพร่องด้านการใช้คำ จำนวน 58 ครั้ง ดังนั้น สถานศึกษาควรสนับสนุน

ให้ผู้สอนสร้างชุดฝึกการเขียน เช่น พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ตัวการันต์ และหลักการใช้ภาษาที่ถูกต้อง เป็นต้น ในรายวิชาภาษาไทยชั้น เพื่อนำไปใช้แก้ปัญหาในการเขียนภาษาไทยของผู้เรียน

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ศึกษาข้อบกพร่องด้านการเขียนในประเด็นอื่น ๆ เช่น ข้อผิดพลาดด้านรูปแบบการเขียนด้านเนื้อหา เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- กรรณิการ์ พวงเกษม. (2534). การสอนการเขียนเรื่องโดยใช้จินตนาการทางการสร้างสรรค์ในระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- ไชยศิริ ปราโมช ณ อยุธยา. (2519). การศึกษาวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิต คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2515-2516. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตร์ มหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชนิกา คำพุด และนพพร คำเมือง. (2551). การแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์. คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์.
- ธนู ทดแทนคุณ และปวีณา จันทรสุวรรณ. (2558). ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย : กรณีศึกษานักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์นนทบุรี. คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ.
- นิพนธ์ ทิพย์ศรีนิมิต. (2544). หลักการพูด. พิมพ์ครั้งที่ 2. สงขลา : คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- ภณิดา จิตนุกูล. (2551). ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาตรีปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา ปการศึกษา 2550. คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย.
- วันชัย แก้วหนูนวล และภัสรธีรา ฉลองเดช. (2561, กรกฎาคม-ธันวาคม). ลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาไทย : กรณีศึกษาการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์. วารสารมหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, 5 (2), 1-11.